

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko J. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) odrzuca skargę kasacyjną w zakresie rozstrzygnięcia
zawartego w pkt. I wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) o oddaleniu
apelacji powoda,**

**2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 października 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z powództwa A. K. przeciwko J. L. o zapłatę na skutek apelacji Pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 4 października 2017 r., w punkcie I. oddalił apelacje obu stron, zaś w punktach II-IV. rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) skargę kasacyjną wywiódł Pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisów

postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 232 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżący wskazał, iż istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (oparcie orzeczenia na dokumencie prywatnym złożonym przez stronę), jak również jest oczywiście uzasadniona (brak rozważenia wszelkich kwestii podniesionych w apelacji).

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o jej rozpoznanie również pod nieobecność pełnomocnika Pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien każdorazowo spełniać wymagania wynikające z właściwych przepisów, a także być sformułowany wraz z uzasadnieniem zgodnie ze standardami wskazywanymi wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Odnosi się to zarówno do wymogów formalnych skargi, jak i merytorycznych argumentów.

Pozwany jako skarżący orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...) z 7 października 2019 r., oddalającego jednocześnie apelację Powoda i Pozwanego, nie posiada *gravamen* co do zaskarżenia tego wyroku w zakresie oddalającym apelację Powoda. Pokrzywdzenie orzeczeniem jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymagałby merytorycznego rozpoznania tego środka (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r. III CZP 88/13, OSNC 2014, z. 11, poz. 108).

Z uwagi na powyższe skargę kasacyjną w zakresie oddalającym apelację Powoda należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 2 kpc.

W pozostałym zakresie odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący powoływał się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 kpc, wskazując, iż istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które stanowi odrębną, samodzielłą część skargi, nie wskazał orzeczeń, które miałyby wskazywać na istnienie takich rozbieżności. Aby skutecznie złożyć skargę w tym zakresie należałoby wskazać przepis, który mógłby budzić wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), że przepis ten nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, i które to orzeczenia również należałoby przytoczyć. Ponadto konieczne byłoby takie uzasadnienie, które wskazywałoby, że potrzeba wykładni przepisów powstała w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym i prawnym, a dokonanie wykładni miałoby służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy.

W zakresie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący wskazał, iż sąd odwoławczy nie ustosunkował się do art. 245 k.p.c., zaniechał własnych ustaleń i zbiorczo potraktował zarzuty dot. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Zdaniem pozwanego skutkowało to pominięciem istotnej części materiału dowodowego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, z dnia 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, z dnia 5 października 2018 r., V CSK 168/18). W niniejszej skardze Skarżący nie przedstawił argumentów

umożliwiających jakąkolwiek weryfikację twierdzeń, tak, aby w ramach rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi Sąd Najwyższy miał możliwość ich oceny. To Skarżący powinien wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi do wniosku ani nie daje podstaw do rozstrzygnięcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powinna ona być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 kpc odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

ke